

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.634/2024/25.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. január 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2025. január 30-án kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2024. július 9. napján kihirdetett 20.B.53/2022/172. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottak cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont 1. fordulat szerinti emberölés büntettének kísérleteként minősíti, melyet Terhelt1 I. r. és (az ismeretlen helyen tartózkodása miatt távollévő) Terhelt2 II. r. vádlottak társtettesként, Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak pedig bűnsegédként követtek el.

A szabadságvesztés büntetést terhelt I. r. vádlott tekintetében 6 (hat) év 6 (hat) hónapra, Terhelt2 II. r. vádlott esetében a szabadságvesztést 5 (öt) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltást 5 (öt) évre, Terhelt3 III. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) évre, Terhelt4 IV. r. vádlottnál 2 (kettő) év 8 (nyolc) hónapra súlyosítja.

A szabadságvesztést valamennyi vádlottal szemben fegyházban rendeli végrehajtani azzal, hogy Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak sem bocsáthatók feltételes szabadságra.

Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak vonatkozásában a büntetés végrehajtásának felfüggesztéséről szóló rendelkezéseket mellőzi és e vádlottakat személyenként 4-4 (négy-négy) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak vonatkozásában a 2021. január 27. napjától 2021. január 28. napjáig őrizetben töltött időt beszámítja a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 191 826 (százkilencvenegyezer-nyolcszázhuszonhat) Ft büntügyi költség merült fel, melyből Terhelt1 I. r. vádlott 55 712 (ötvenötezer-hétszáztizenkettő), Terhelt2 II. r. vádlott 60 418 (hatvanezer-négyszáztizennyolc), Terhelt3 III. r. vádlott 58 896 (ötvennyolcezer-nyolcszázkilencvenhat) és Terhelt4 IV. r. vádlott 16 800 (tizenhatezer-nyolcszáz) Ft-ot visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki (alapeseti) emberölés büntetvényének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés], mely bűncselekményt Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak társtettesként, Terhelt3 III. r., valamint Terhelt4 IV. r. vádlottak pedig bűnsegédként követtek el. Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat 5 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra, Terhelt3 III. r. vádlottat és Terhelt4 IV. r. vádlottat 2-2 év szabadságvesztésre ítélte és e vádlottak esetében is a végrehajtási fokozatot börtönben határozta meg. Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak szabadságvesztés büntetésének végrehajtását 5-5 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy Terhelt1 I. r., valamint Terhelt2 II. r. vádlottak a kiszabott szabadságvesztés büntetésből nem bocsáthatók feltételes szabadságra. Rögzítette Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak vonatkozásában – a szabadságvesztés végrehajtásának esetére – a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a legkorábbi időpontját. Beszámította Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt. Döntött az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat a büntügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen egyrészt az ügyészség jelentett be fellebbezést valamennyi vádlott terhére a cselekmény minősítését és a jogi indokolást sérelmezve, továbbá a kiszabott büntetések súlyosítása érdekében (172. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldal, illetve 205. sorszámú kijavító végzés adatai). A perorvoslata indokolásában kifejtette, hogy az irányadó tényállás szerint a sértett bántalmazásának oka az általa megtett feljelentés volt, ami kimeríti az aljas indokból elkövetést, ezért a vádlottak által elkövetett élet elleni bűncselekmény kísérlete nem a Btk. 160. § (1) bekezdése, hanem a (2) bekezdés c) pontja szerinti aljas indokból elkövetettnek minősül, miként azt a vádmódosítás és az ügyészségi végindítvány tartalmazza. A törvényszék ezért tévedett amikor a vádlottak cselekményét emberölés büntett kísérletének alapeseteként értékelte, és annak megfelelő indokát sem adta ítéletében (Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Főügyészség B.129/2021/162.).

[3] Másfelől a határozatot védelmi perorvoslatok támadták. Terhelt1 I. r. vádlott és védője felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése iránt, Terhelt2 II. r. vádlott védője, valamint Terhelt4 IV. r. vádlott és a védője szintén felmentés céljából, másodsorban a büntetés enyhítése végett éltek fellebbezéssel. Terhelt3 III. r. vádlott és a védője a törvényes határidőben nem jelentettek be jogorvoslatot.

[4] Terhelt1 I. r. vádlott védője írásban már csak enyhébb büntetés kiszabása érdekében tartotta fenn a fellebbezését, melyben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő nyomatékkal vette figyelembe e terhelt bűnösségre kiterjedő beismerő vallomását, a hatósággal együttműködő, megbánó magatartását, büntetlen előéletét és a bűncselekmény elkövetésétől eltelt időt. Erre figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés büntetést a mellékbüntetéssel együtt méltánytalanul súlyosnak tartotta, ezért az enyhítésére tett indítványt (21. sorszámú másodfokú irat).

[5] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában amellet érvelt, hogy a kamerafelvételek szerint a sértett provokálta ki a történeteket, mert nem arra kellett volna mennie. Hivatkozott arra is, hogy a II. r. vádlottnak kötelessége volt az apját (I. r. vádlott) védeni, ezért nem valósított meg bűncselekményt, mert a Btk. 23. §-a alapján végszükség esete állt fenn. Vitatta, hogy Terhelt2 II. r. vádlott szándéka élet kioltására irányult volna, ezért másodlagosan – ha a felmentésre tett indítványát a másodfokú bíróság nem fogadná el – a Btk. 164. §-a alapján testi sértésnek kérte minősíteni a cselekményt és erre figyelemmel a büntetés enyhítését indítványozta a sértetti közrehatást is értékelve (199. sorszámú elsőfokú irat).

[6] Terhelt4 IV. r. vádlott védője jogorvoslatának írásbeli indokaként arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint nem lett kétséget kizáróan bizonyítva a bűncselekményt az eljárás során végig következetesen tagadó terhelt bűnössége. Utalt rá, hogy a térfelügyelő kamera felvételén az elkövetők kiléte nem beazonosítható, így e tárgyi bizonyíték sem szolgáltat egyértelmű bizonyítékot a IV. r. vádlott általi részvételre. Másodlagosan a büntetés enyhítését azért tartotta indokoltnak, mert a bűncselekmény kísérleti szakban maradt, e vádlott csak bűnsegéd volt, két kiskorú gyermeke van, akiről gondoskodik és több mint három év az időmúlás (216. sorszámú elsőfokú irat).

[7] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.186/2023/25. számú észrevételében a vádlottak terhére szóló fellebbezést – a védői perorvoslatokat alaptalannak találva – fenntartotta. Részletesen kifejtette, hogy a sértettre mért ütések intenzitásától függetlenül is az elkövetés eszközei és módja, a célzott testtájk (fej), az erőbehatások ismétlődése, az okozott sérülések, az elhangzott kijelentések alapján Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak elkövetéskori eshetőleges szándékára vonható következtetés, miközben Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak szóban a sértett megölésére buzdítottak. sértett1 sértett halálának bekövetkezésére reális esély volt, annak elmaradása a sértett védekezésén, továbbá a véletlenül múlt. Ugyanakkor egyértelműen megállapítható az, hogy a sértett felesége

szexuális erőszak büntette miatt korábban feljelentést tett Terhelt2 II. r vádlottal szemben és a vádlottak a bántalmazást megelőzően ezt a feljelentést kérték számon sértett1 sértettől. A bántalmazás oka tehát a megtett feljelentés volt, ami kimeríti az aljas indokból elkövetést, amit az elsőfokú bíróság nem állapított meg és ennek semmilyen jogi indokát nem adta. Utalt továbbá arra, hogy az aljas indokból elkövetett emberölésen az erkölcsileg elvetendő motívumból fakadóan megállapított cselekményeket kell érteni és ez eshetőleg szándékkal is elkövethető. Megjegyezte, hogy az igazságügyi orvosszakértő az erőbehatások intenzitásáról nem tett egyértelmű nyilatkozatot és a védelem az elsőfokú eljárásban vitatta, hogy Terhelt1 I. r. vádlott által alkalmazott erőbehatások alkalmasak voltak életveszélyt okozó sérülés okozására, ezért a szakértő erre vonatkozó nyilatkozatának beszerzése és a tényállás ezzel történő kiegészítése szükséges a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében, így bizonyítás felvételére és tárgyalás kitűzésére tett indítványt.

[8] Az ítéltábla a két irányú perorvoslatokat a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el. A később kifejtettek miatt az ügyészség által indítványozott bizonyítás felvételét, az orvosszakértő meghallgatását, és ezért tárgyalás tartását nem tartotta szükségesnek.

[9] A nyilvános ülésen az ügyész fenntartotta a bizonyítási indítványát, valamint az észrevételében írtakat is, így az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a vádlottak cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pont 1. fordulata szerinti aljas indokból elkövetett emberölés büntettének kísérleteként indítványozta minősíteni, amit Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak társtettesként, a III-IV. r. vádlottak pedig bűnsegédként valósítottak meg. Mindezekre figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés büntetések súlyosítását és Terhelt3 III. r., valamint Terhelt4 IV. r. vádlottakkal szemben is végrehajtandó szabadságvesztés, továbbá közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására tett indítványt.

[10] A védők is fenntartották fellebbezésüket, illetve korábbi érdemi nyilatkozataikat.

[11] Az ügyészségi fellebbezés igen, a védelmi jogorvoslatok azonban nem alaposak.

[12] Az érdemi felülbírálathoz a bizonyítás másodfokú eljárásban történő kiegészítésére nem volt szükség, ezért az orvosszakértő meghallgatására irányuló indítványt a másodfokú bíróság elutasította. Ennek elsődleges indoka az, hogy a sértett sérülései, így elsősorban a baloldali halántékcsont darabos, nyílt törése egyértelműen leírásra került a szakvéleményben és erre, valamint a keletkezési módra, formára a tárgyaláson is kitért a szakértő. Nyilvánvalóan egy darabos, nyílt törést a halántékcsonton eredményező erőbehatás jelentősebb volt, ezért további bizonyítás felvételét az ítéltábla nem tartotta szükségesnek, hiszen annak kimenetele a bűncselekmény jogi megítélésében érdemi változást nem eredményezett volna, az az eljárás időtartamának elhúzódását okozná és a sértettre mért ütések intenzitásától függetlenül – ahogy erre a fellebbviteli főügyészség az átiratában hivatkozott is – az eshetőleges ölési szándék megállapítását nem érintette volna.

[13] Az ítéltábla a fellebbezések okára és irányára tekintettel az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljes terjedelmében bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezések törvényességére is.

[14] A felülbírálat során megállapítható volt, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) - d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ezért a törvényszék új eljárásra utasítását eredményezné. Hatályon kívül helyezési ok tehát nem volt észlelhető.

[15] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és nagyrészt megalapozott tényállást állapított meg, amely csak kisebb részben volt hiányos [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont]. Hiányosságot jelent, hogy az erőszakos cselekmény közvetlen előzményeit és abból eredően okát leíró tények nem kellően részletesek, miként a sértett fejét ért trauma erejének intenzitását sem.

[16] A megalapozatlanság részbeni, amit az ítéltáblának orvosolnia kellett, ezért a tényállást a Be.593. § (1) bekezdés a) pontja szerint az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján a következőkkel egészíti ki.

[17] Elsőfokú ítélet indokolása, [16] bekezdés: Terhelt3 III. r. vádlott megkérdezte a sértettől, hogy „nem akarjátok ezt a herce-hurcát befejezni”, mire sértett1 visszakérdezett, hogy „milyen herce-hurcát”, amelyre Terhelt1 I. r. vádlott azzal válaszolt, hogy „azt amikor feljelentettétek a fiamat”, és „jobb, ha visszavonod, mert ebből baj lesz”. sértett1 sértett megtagadta a feljelentés visszavonását, mire Terhelt1 I. r. vádlott „biztos vagy benne” kérdést tett fel, amelyre a sértett kijelentette, hogy „biztos”. sértett1 elleni támadás és a durva bántalmazás oka sértett felesége által Terhelt2 ellen tett feljelentés és visszavonása elutasítása volt.

[18] [20] bekezdés: sértett1 sértett csonttöréssel járó sérülései jelentősebb erőbehatásra jöttek létre Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott eszközös bántalmazása által.

[19] A tényállás kiegészítése egyrészt sértett1 sértett 2021. február 4-i nyomozási, a fő kérdésekben a tárgyaláson is megerősített tanúvallomásán, valamint a megfelelő ténybeli következtetésen alapszik.

[20] A kiegészítéssel a tényállás megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban irányadó volt.

[21] A törvényszék az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, azokat okszerűen, a logika szabályait szem előtt tartva értékelte. A feltárt személyi és tárgyi bizonyítékokat egyenként és összességében mérlegelési körébe vonta. Részletesen foglalkozott Terhelt1 I. r. vádlott saját magára tett terhelő, részbeni beismerő vallomásaival, miként vádlott-társai, így elsősorban Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak tagadást tartalmazó védekezésével, továbbá Terhelt2 II. r. vádlott részbeni beismerő vallomásaival, aki az előzményeket és a tettelegességet teljes egészében sértettl sértettre hárította. Értékelése körébe vonta a helyszíni térfigyelőkamerák felvételeit és azokat egybevetette a kihallgatott tanúk (tanú10, tanú15, tanú12, tanú21, tanú14, helyesen tanú16 és nem név) vallomásaival, ami alapján egyértelműen rekonstruálni lehetett a történeteket, figyelemmel az igazságügyi orvosszakértő véleményére, annak kiegészítésére is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak védekezését elvetette és a tényállást elsősorban a sértett, valamint a felsorolt tanúk nyomozás során tett terhelő vallomásra, a jelzett kamerafelvételekre, továbbá az igazságügyi szakértő megállapításaira alapította. Indokolási kötelezettségét megfelelően teljesítette, mely az [57] bekezdésben annyiban helyesbítendő, hogy a II. r. vádlott neve: Terhelt2.

[22] A védelmi fellebbezések a bizonyítékok törvényes értékelésén keresztül támadták a megalapozottá tett tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség folytán nem vezethetett eredményre. A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdésében foglaltak adják, miszerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott ereje. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult belső meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított és védett a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Ezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság „ténybíróági” jellegét.

[23] Az anyagi jogi kérdések felülbírálata kapcsán elsődlegesen azt kell leszögezni, hogy a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdései értelmében a bűncselekmény elkövetésekor (2021. január 27.) hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az elbíráláskori törvény nem eredményez a vádlottakra kedvezőbb elbírálást.

[24] A vádlottak bűnösségének megállapítására törvényesen került sor és helytálló a cselekmény élet elleni bűncselekmény kísérleteként minősítése is. A bíróság az ítélet [50]-[54] bekezdéseiben részletesen megindokolta, hogy miért állapította meg a vádlottak terhére az élet elleni bűncselekmény kísérletének az elkövetését és miért nem a testi épség elleni bűncselekményt látta megvalósultnak. Ezen érvekkel az ítéltábla is egyetértett azzal, hogy a törvényesen megállapított eshetőleges ölési szándék közel áll az egyenes formához, hiszen a társtettesek (I. r. és II. r. vádlottak) élet kioltására alkalmas veszélyes eszközökkel támadták intenzíven és nem csekély erővel a passzív alany fejét, miközben a részesek a sértett megölésére bíztattak.

[25] Tévedett viszont az elsőfokú bíróság abban, hogy nem állapította meg – a módosított vádtól eltérően – az aljas indokból elkövetést és az ügyészség konkrét indítványa ellenére erről indokolást sem adott.

[26] Az aljas indokból vagy célból (jelen esetben aljas indokból) elkövetett élet elleni bűncselekményen az erkölcsileg elvetendő motívumból fakadó vagy ilyen célból megvalósított cselekményeket kell érteni. Az aljas indokból elkövetés, hasonlóan a nyereségvágyból elkövetéshez eshetőleg szándékkal is megvalósítható. Az irányadó tényállásból egyértelmű, hogy a vádlottak azért provokálták, majd Terhelt1 I. r., valamint Terhelt2 II. r. vádlottak azért kezdték el bántalmazni sértett1 sértettet, hogy visszavonásra kerüljön Terhelt2 II. r. vádlott ellen korábban tett büntető feljelentés. A bántalmazásban Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak nem vettek részt, de már a sértett szóbeli provokálásakor is jelen voltak, majd két társukat a bántalmazás alatt szóban arra buzdították, hogy öljék meg a sértettet. Mindebből következik, hogy elsődlegesen az vezérelte a vádlottakat, hanem az, hogy a feljelentés visszavonásával Terhelt2 II. r. vádlott mentesüljön az esetleges felelősségre vonás alól. Ez pedig az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/3. pontjára figyelemmel alapot ad a minősített emberölés megállapítására, utalva továbbá a BH2003.141. számon közzétett eseti döntésre is annak megjegyzésével, hogy a vádlottakat nyilvánvalóan befolyásolta a feljelentés miatt érzett gyűlölet és indulatok is, ezáltal a tett a bosszú jegyeit is hordozza, amint arra egyébként az elsőfokú bíróság is utalt a [48] bekezdésben. Összegezve: az ügyészi érvek alaposak abban, hogy a vádlottak az ölési cselekményt olyan erkölcsileg mélyen elítélendő okból követték el, mely a követett ítélkezési gyakorlat szerint aljas indoknak minősül.

[27] A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottak cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pont 1. fordulata szerinti aljas indokból elkövetett emberölés büntettének, a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérleteként minősítette, amelyet Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak, mint társtettesek [Btk. 13. § (3) bekezdés], míg Terhelt3 III. r. vádlott, valamint Terhelt4 IV. r. vádlottak, mint bűnsegédek [Btk. 14. § (2) bekezdés] követtek el. A kísérlet befejezett és relatíve távolabbi, mert életet veszélyeztető állapot nem alakul ki, ez viszont nem a vádlotti cselekvőségen múlt. Az elsőfokú ítélet indokolása a jogi részében annyi helyesbítést igényel még, hogy az [57] bekezdésben a II.r. vádlott neve helyesen Terhelt2.

[28] A joghátrány felülbírálata kapcsán rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a minősítés változtatása folytán, a Btk. 160. § (2) bekezdése alapján a megállapított bűncselekmény büntetési tétele 10 évtől 20 évig vagy életfogytig terjedő szabadságvesztés. Ez jóval súlyosabb megítélésű büntett, mint az alapeseti élet elleni cselekmény kísérlete.

A Btk. 80. § (2) bekezdése értelmében a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, mely a büntetési tétel alsó és felső határa összegének a fele, jelen esetben 15 év.

A Btk. 14. § (3) bekezdése alapján a részesekre (bűnsegéd) is a tettesekre megállapított büntetési tételt kell alkalmazni.

[29] Az elsőfokú bíróság a büntetések kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi körülményeket feltárta, de további súlyosító hatása van az élet elleni bűncselekmények elszaporodott voltának, mivel az adott bűncselekmények száma az érintett vármegyében és regionális szinten is magas. Ugyanakkor az időmúlás enyhítő hatását csökkenti a jelentősen megemelkedett büntetési tétel és az, hogy e bűncselekmény elkövetőjére akár életfogytig terjedő szabadságvesztés is kiszabható. Terhelt2 II. r. vádlott védője az enyhítésre irányuló másodlagos indítványát a sértetti közrehatás megállapítására is alapozta, amit az irányadó tényállás alapján az ítéltábla nem tartott megalapozottnak. Sértetti közrehatás ugyanis nem állapítható meg, az, hogy sértett1 a bűncselekmény helyszíne felé ment, nem meríti ki a sértetti közrehatást, függetlenül az érintettek közötti megromlott viszonytól.

[30] A minősítés súlyosbodása miatt a büntetés lényeges súlyosítása vált szükségessé.

[31] A büntetlen előéletű 49 éves Terhelt1 I. r., valamint Terhelt2 II. r. vádlottak szabadságvesztését a rendelkező részben írtak szerint súlyosította az ítéltábla, de a büntetés még így is jóval az irányadó középérték alatt került kiszabásra, figyelemmel a Btk. 82. § (2) bekezdés a) pontjára. Terhelt1 I. r. vádlott kezdte a sértett bántalmazását és ez intenzívebb is volt, mint Terhelt2 II. r. vádlott cselekvősege, ami indokolta az 1 éves különbségtételt a szabadságvesztések tartamában a két vádlott között. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét a másodfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlott esetében a szabadságvesztés mértékéhez igazította, ezért azt felemelte 5 évre.

[32] Terhelt3 III. r. vádlott és Terhelt4 IV. r. vádlottak mint bűnsegédek vettek részt a bűncselekmény elkövetésében, ugyanakkor mindketten többször voltak már büntetve, ezért az ítéltábla a Btk. 82. § (4) bekezdésére figyelemmel a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontját alkalmazva szabta ki a rendelkező részben írt szabadságvesztést. A két vádlott közötti különbségtételt az indokolta, hogy Terhelt3 III. r. vádlott volt az, aki megállította az utcán elhaladó sértettet és ez indította el az egész cselekménysort.

[33] A bűncselekmény megváltozott minősítése folytán súlyosított büntetések végrehajtásának felfüggesztését a büntető anyagi jogi törvény kizárja, ezért e vádlottaknál mellőzte ezt a rendelkezést, ugyanakkor a Btk. 61. § (1) és (2) bekezdése értelmében Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottakkal szemben 4-4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki, mivel az elkövetett bűncselekmény jellegére és büntetett előéletükre figyelemmel méltatlanok a közügyek gyakorlására.

[34] A szabadságvesztés végrehajtásának fokozatát – a bűncselekmény minősítésének megváltoztatása miatt – a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja értelmében fegyházra változtatta meg a másodfokú bíróság.

[35] Az így súlyosított büntetések a bűnösségi körülményeket értékelve alkalmasak a büntetési célok elérésére, összhangban vannak a büntetéskiszabás elveivel és tetterányosak. A minősítés változásra és a már kifejtettek okán a büntetések enyhítésére nem kerülhetett sor, ahogy arra másodlagosan a védelmi jogorvoslatok irányultak.

[36] Az ítéltábla a Btk. 38. § (5) bekezdés a) pont ab) alpont alapján a végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottakat is kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből. Mindkét vádlott büntetett előéletű és Terhelt4 IV. r. vádlott korábban rablás büntette miatt volt elítélve, ezért a másodfokú bíróság a Btk. 38. § (6) bekezdését nem alkalmazta.

[37] Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt4 IV. r. vádlottak 2021. január 27. napjától 2021. január 28. napjáig őrizetben voltak, melynek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni, amit az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján pótol.

[38] A törvényszék ítéletének egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései törvényesek.

[39] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az ügyészség fellebbezését alaposnak találta, míg a védelmi perorvoslatokat nem tartotta megalapozottnak, ezért az elsőfokú ügydöntő határozatot a szükséges részekben a Be. 606. § (1) bekezdése értelmében megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[40] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről szóló rendelkezés a Be. 574. § (1) és (4) bekezdésén alapul.

[41] A másodfokú ítélettel szemben – ellentétes döntés hiányában – a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2025. január 30.

Dr. Hágner Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró, Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 20.B.53/2022/172. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.634/2024/25. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. január 30.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke